

F O C N O U

PERIODIC NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

«Joventut Nacionalista»

Sortirà dugues vegades cada mes

SUSCRIPCIÓ

Un trimestre . . . . . 1 pesseta

La normalitat social

Tal dia com el 12 d'aquest mes en que escrivim aquestes ratlles, en assabentar-se que la Comissió mixta ha arribat a un satisfactori arranjament, tothom ha respirat a pleret, talment com si es desfés de una nosa que'l feia romandre en angunia permanent.

Una espontània i general revifalla d'optimisme i de confiança ha vingut a substituir aquella visió ombrívola que la gent tenia del nostre problema social. I, es que l'esperit despert i intiu de l'opinió pública, ha capít promptement la trascendencia social de l'avinentsa entre obres i patrons, i que, com a conseqüència immediata, porta la desaparició de un estat de violència en el qual radicaba el principal factor del públic mal-estar.

L'anàlisi de les bases aprovades, dona la fermaça més absoluta de que han desaparegut de soca-rrel els danys originals i les errors greusíssimes que patien els dos estaments litigants, els quals, amatents a unes mometànies aventatges i pensant-se servir el llur interés, el perjudicaven fatalment i fins amenaçaven l'existència nacional, que, mercès haver-se imposat el seny a la fi, veiem-la ressorgir esplendorosa.

Paral·lelament a l'anàlisi d'aquestes bases, examinem novament la conferència del nostre Cambó, i havem d'arribar forçosament a veure en ella, la pauta seguida per la comissió d'obres i patrons en concretar els termes del llur acord.

La sindicació professional hi resta clarament concretada i també hi queda ben garantida la postergació de una actuació sindicalista irresponsable i clandestina.

La teoria d'en Cambó respecte de la responsabilitat industrial del patró, lluminosament exposada en son parlament, sembla haver-se traslladat fidelment en el text de les bases esmentades.

I, darrerament, havem de fer retret de les mesures que pren la Comissió per a fer efectiu

el floreixement i la poixansa de la nostra industria, obligant als elements patronals a modernitzar l'utilatge de treball, de conformitat amb les exigencies del progrés industrial.

No direm que'l parlament d'en Cambó haigut sigut considerat un Codi per la comissió mixta en redactar les bases, si pero, ens plan i ens interesa remarcar l'absoluta harmonia d'aquestes, amb el criteri exposat per l'eminent estadista català.

El seny català

EN CAMBO I EL PROBLEMA SOCIAL

Una imponderable i fondíssima expectació es produeix cada volta que en Cambó anuncia al poble que va a parlar-li. I, es que, ultra saber-se que la paraula d'ell serà un brollador inestroncable d'idees profundes i robustes, en Cambó tria generalment la ocasió àlgida en que'l poble travessa per un moment d'angoixa i glateix per que algú, amb prou solvència i prestigi irradii un bri de llum en la tenebra.

En Cambó es l'home públic de percepció subtil i de consciència íntegra que no s'escamoteixa en els moments difícils i s'hi encara coratjosament admetent tota la responsabilitat dels seus actes. En la darrera conferència al voltant de «la qüestió social de Catalunya», ha anat al compliment d'aquesta noció precisa del deure, sense vacilacions.

Un adversari polític d'en Cambó ben significat, comentant la conferència del mestre, ens ha manifestat que solsament podia parlar en aquells moments i de la forma que ho feu, un home de l'audacia tremenda d'en Cambó, i nosaltres havem de subscriure íntegrament aqueixes paraules, car, sense donar-hi potser, la significació que aquell es proposava, hi trovem en elles, la

més definida impressió que traierem del parlament d'en Cambó.

Sovint altres polítics, troven més plana cosa d'emmudir i adoptar una posició còmodament ambigua.

Una gran audàcia precisava per a dir la veritat, per a dir a patrons i a obrers i als poders públics totes les errors que han comeses i les greus responsabilitats llurs. I, en Cambó blasma, en Cambó fustejia amb la seva peculiar i gràfica modalitat d'expressió, a tots els culpables del desgavell social, i, contràriament a ço que diuen comentaristes maliciosos o ineptes, exposà solucions, solucions positives i categòriques:—Missió de la Comissió del Treball—fixació del salari mínim *revisable sovint*—jornal suplementari del perfeccionament professional i participació del obrer en el benefici *extraordinari* industrial—desaparició de les indústries que no rendeixen abastament per a suportar les modernes atencions de l'obrer—la sindicació professional—definició precisa de la funció sindical... i, llavors, seguidament d'aqueixes atinades i sabies solucions materials, aquelles belles i admirables solucions esperituals que haurien d'enrobar i complementar les primeres. Es cert que en aquesta part de la conferència hi trovem idees de una forta sublimitat filosòfica i que'ns mostra a en Cambó en un especte revelador de la seva personalitat d'estadista integral, però es molt lluny d'esser exacta l'afirmació dels comentaristes aludits avans, de que les solucions esperituals li feren oblidar les solucions jurídiques d'aplicació immediata.

FRANCISCO GLANADELL

CRÓNICA

ELS NOSTRES JARDINS

Dies ha, ve propagant-se la nova de que breument seran transformats en explotació industrial els magnífics jardins coneguts vulgarment per «Parc de Can Pinyol».

Tot Granollers sap a ulls clucs on son enclavats aquestos jardins i no obstant contats son els que de fet els conelxen, i res te d'estrany, doncs sempre han pertenescut al domini privat i per ço mai el poble ha tingut ni facilitat ni oportunitat per a traspasar les muralles que's cerquen.

Els que podem dir que'ls havem gustat i per tan que hem fruit de les delícies del seu atapat fullam al estiu i del seu rel·ligiós reculliment tot

l'any, la nova de que seran arresades aquelles ombrel·les naturals ens ha causat una gran dolor, per altra part ben justificada, ja que amb tot i esser de propietat particular, com dic avans, ens havíem fet el càrrec que un dia o altre havien de passar al servei del poble. El nostre supòsit no estava pas mancat de sentit lògic; tots els programes moderns de govern municipal s'ocupen preferentment de la creació de parcs i jardins públics; tant es així, que continuament veiem com el municipi mitjanament orientat a les corrents del dia, esmerça quantitats verament fabuloses per aquest fi i amb tot, quasi sempre els veiem enclavats en llocs distants de la població per no existir terreny capaç i apropiat més cèntric.

Havem de convenir que la situació dels jardins que'ns ocupen i la frondositat dels arbres i plantes que els poblen es prou per a cercar-los de la fatídica destrucció i procurar adquirir-los per a el poble, ja que a més del seu natural encís, es setí apropiat per a certes instal·lacions culturals. que no deuen ni poden mancar en cap població de l'importància de la nostra i que precisament per a el seu caire, necessiten d'aquells llocs retirats i suaus apartats dels burgits de la vida moderna.

En cas de que vinguin a confirmar-se tals notícies, creurem arribada l'hora de pendrer ferma creuada «Pro parc Pinyol», ja que com havem dit el conceptuem com a cosa tant verament granollerina, que de desaparèixer ho tindriem com a una perduda dolorosa.

J. Ros i Ros.

ESPURNEIX

Un retall que amb motiu de uns anuncis de les fires de Girona, ens dediquen els *homes grans* de *El Demócrata*—no confondre amb *grans homes*, que es ben distint—ens fa recordar que es tem en descobert amb la Comissió de Festes de la festa major d'enguany.

En la nostra edició n.º 41 pregavem a la susdita Comissió, que, tenint en compte que els granollerins no parlem altra llengua que la catalana, en català siguessin els cartells anunciadors de les festes i el prec sigué atés.

Més FOC NOU, per un oblit involuntari, no feu constar el seu agraiment com te costum en casos com el present en que son tingudes en compte les seves indicacions.

Vagi avui per aleshores.

* * *

Ens dol quisab-lo, pero no tenim espai per a dedicar un articlet als *homes grans* de *El Demócrata*

Ells volen conduir-nos a reproduir uns fets que nosaltres defugim de tractar i no pas per covardia.

No havem de donar pel seguit a una argumentació tant necia i pocasolta com la que oposa *El Demócrata*, que s'aconsola tractant-nos de nois i que no guarda cap relació amb les nostres manifestacions anteriors.

Certament, lo insubstancial dels infantils procediments periodístics de *El Demócrata*, està amb relació directa de l'engallament insuportable amb que sol dirigir-se al proïsme.

**

Mai havíem pensat en la possibilitat de sostenir una discussió pública amb en Parera de la cera, i si ell té aquesta pretensió pateix una lamentable error. No havem de devallar tan en el concepte de la nostra personal dignitat.

El seu fracàs, que ell ha fet devenir sorollós i del domini públic, l'ha portat a un estat de pertorbació, que més aviat inspira commiseració que desitj de revenja,

Les burdes i cíniques invencions que apareixen en un paperot aparegut el passat diumenge detenant el nom de *La Comarca*, fan més necessària la intervenció de un alineista o de una disciplina clandestina que una beligerancia periodística.

Figurar-se en Parera que durant set anys amb els seus escrits ha mantingut boca-badats als granollerins! No havíem sigut mai testimonis de un cas tan extraordinari de xifadura.

VOLANDERES

D'ANNUNZIO

L'aventura de Fiume que a l'esguard de grans nuclis presenta al poeta italià revestit de un prestigi quelcom apoteòsic, nosaltres la trovem més abundosa d'artifici que d'aquella virtut espontània i d'aquella unció espiritual que sol acompanyar als herois en les llurs immortals gestes.

Els precedents acusen de notorietat a Gabriel d'Annunzio: Cal recordar la seva actitud en la qüestió de l'Adriàtic, per la qual el govern italià el foragità de l'actuació militar.

En ingressar a la milícia, d'Annunzio hi trobà avinentesa de volar, i quan per aixó l'aparell no l'hi ha feta prou servitut, s'ha valgut de la meridional i malaltja desviació

espiritual del temperament llatí, vers lo meravellós i extraordinari.

Aquesta arma formidable que ja l'havia trempada amb èxit per a conduir al poble italià a la guerra, ara l'ha posada exclusivament al servei de la seva vanitat personal.

Autor no ha pogut oblidar mai una anècdota del poeta: En la época àlgida de la seva anomenada literaria; ja Italia hi havia fembres que sentien per ell una admiració histèrica. Vet-aquí que d'Annunzio va per un carrer de Roma i li cau un guant que s'apressa a recollir-hi una faconogada i gentil damisel-la a la qual n'hi fa present perquè servi d'ell una penyora.

La vida de d'Annunzio es particularment triomfal, es un seguici assencional de victories, i li calia posar-hi una fi, un epílec que l'arrodonís bellament, magníficament.

D'Annunzio ha confessat que sentiria gran pler de morir en l'aventura de Fiume.

D'Annunzio ha exercit en la seva nació una veritable dictadura romàntica, i una dictadura aixís, pot esser igualment benifactora i bella, que esgarrifosa i caòtica.

Pot ser Deu ha volgut que D'Annunzio fos encimbat ben amunt, per fer més vertiginosa la devallada i més exemplar la punició.

NYAPAS.

Ciutat 1b d'Octubrd. 1947.

NOTICIARI

Per la premsa de Sabadell ens havem enterat amb viva satisfacció de l'èxit aconseguit per «l'Orfeó Granollerí» en el concert que hi donà, amb motiu de la rescent visita que feu en aquella ciutat.

El nostre gust hauria estat ocupar-nos en extensament, més la nostra publicació no nos permet avui ser més extensos.

Rebir la nostra enhorabona, Mestre i deixem-les.

Els diaris de la setmana darrera ens vingueren amb la trista nova de la pèrdua del prestigiós i entusiasta catalanista En Frederic Rahola.

El bon patrici ens deixa quan encara podíem esperar molt de la seva preclara intel·ligència amb tot i haver estat fecondíssima durant la seva vida.

Descansi en pau el ciutadà exemplar.

Amb el nom de *Revista literaria de Granollers*, el passat diumenge aparegué una publicació mensual.

Els termes amb els quals es presenta al públic i el contingut de la mateixa, donen la impressió de que sos fundadors es proposen dotar als aficionats a les lletres de la localitat, de un mitjà per a poguer conrear les llurs oficines literàries.

Com a manifestació de la vitalitat catalanesca de Granollers, havem de celebrar amb goig la seva aparició i no seria justa qualsavulga depuració crítica que volguéssim fer de la *Revista*, davant de les seves finalitats purament expansives.

Volem fer present als companys de la *Revista*, amb aquella cordialitat que forçosament han d'inspirar-nos, que no poden acullir-se amb el mateix encomi els seus blasmes per les actuacions polítiques i les institucions que les realitzen, puig, si bé la tasca propagadora de les característiques de la cultura catalana es lo primordial i lo millor que pot realitzar-se per la nostra terra, això no es tot; cal que viugui completat per una ineludible actuació ciutadana que cuidarà de portar a la realitat les belles ideologies, que, altrament, caurien en l'eixorquia.

Dimecres, al Santuari de Ntra. Dona de la Bonanova, van tenir lloc les noces de la bella senyoreta Teresa Demestre i Llevat amb el nostre volgut consoci el jove don Francesc Estabanell i Fontseró.

La religiosa cerimònia va revestir gran solemnitat, havent actuat de padrins, per part del núvi, don Josep Maria Mallofré i l'advocat don

Josep Coma Clapés, i per part de la núvia don Jaume Pahisa i el doctor Puig.

La lluita comitiva es va traslladar a la coneguda casa Prats Fatxó, on els fou servit un suculent àpat.

A la nova parella, que ha sortit de viatge vers es principals poblacions d'Espanya, li desitjem moltes felicitats.

Les paraules que dediquem en algún treball exposant la solució del conflicte social català, respiren un optimisme que els fets posteriors a la seva composició no semblen justificar. La ruptura sotpada de la comissió mixta i conflictes parcials que s'han produït al rependre's el treball entenebreixen novament el pervindre: amb tot, esperem encara que la reflexió i el seny acabaran imposant-se i prevaleixerán sobre l'apassionament exaltat i els móvils bordenes que puguin inspirar resolucions extremes de conseqüències irreparables i fatals per a tots.

Dies enrretera, va incendiar-se el magatzem que els fabricants de teixits Srs. Corderas i Sagalés, tenen al carrer de Sant Jaume, i els bombers estigueren a l'altura del *vetum*.

Imp, Cucarella, - Granollers

FERRAN PALAU, S. en C. BANQUERS

REGISTRAT N.º 7

IMP. CUCARELLA

GRANOLLERS

1919

Cupons : Valors : Ordres de Borsa
i tota classe d'operacions bancaries

Carrer J. A. Clavé, 34

GRANOLLERS

Lluís Serra Guardia BANQUER

REGISTRAT N.º 7

IMP. CUCARELLA

GRANOLLERS

1919

ARRENDAMENT D'AIGUES

RICOMA, 79 i 81

GRANOLLERS

S A B O

B A R A N G É

Granollers - Girona - Sans